

24 NĂM SAU

LỜI TỰA (TRÂN SA)

Tác giả : Phạm Thái Chung.

Luôn luôn, tôi vẫn không muốn nghĩ rằng TRÂN SA là một tác phẩm, cho dù cùng với Tiếng Gõ Cửa Định Mệnh, đây là hai “tác phẩm” mà tác giả đã viết như để ký thác tâm sự một đời. Nếu Tiếng Gõ Cửa Định Mệnh được coi là tác phẩm tình cảm cuối cùng, thì TRÂN SA là một chuyển tiếp từ cuộc tình Dalat đổ vỡ.

Như một ràng buộc của định mệnh, tháng Tư năm 1976, ngày 12, thứ Hai, tại Sài Gòn, tác giả đã chia tay với cuộc tình TRÂN SA sáu tháng. Hai mươi ba năm sau, cũng ngày 12 tháng 4, 1999 –thứ Hai đầu tuần, tác giả bắt tay cùng Tiếng Gõ Cửa Định Mệnh, những tiếng khóc liệt gõ đều trên cuộc tình mong manh như sương như khói ở một vùng trời bạt ngàn xa cách quê hương.

Tôi lại càng không muốn nghĩ rằng đây là một tác phẩm cho dù tác giả đã viết nó như những trần tình cùng một linh hồn từng theo dấu chân Cô trên suốt đoạn đường thống khổ của gần ba mươi năm trời trôi giạt. Bởi, nếu đọc TRÂN SA như một tác phẩm, một câu chuyện tình bi thảm mà TTBG từng muốn vùi sâu chôn chặt thì không đủ để tẩy sạch nỗi trầm oan cho đứa con gái đã chết do từ những dèm pha cay nghiệt của nhân thế. Phải đọc TRÂN SA như đang nghe chính tác giả kể về một người thân; phải nghe kể về như để sẵn sàng chia sẻ nỗi đau của tác giả với một người tình đã từ tạ, thì mới đủ để vinh danh cho một linh hồn vô tội, Trân Sa.

Trong các tác phẩm tự truyện tình yêu của TTBG, những nhân vật nam luôn được tác giả vẽ lại như điển hình của một mẫu người yêu toàn vẹn. Tại sao như thế? Bởi, TTBG là con người rất trân quý kỷ niệm. Nàng “hay viết nhật ký, hay gom góp những kỷ niệm nho nhỏ làm tài sản cho riêng mình (...)” “Đó mới chính là nàng ‘nguyên thủy nhất’, một mẫu người nhạy cảm tài hoa và phải khổ sở mãi vì cái sức tài hoa nhạy cảm của mình” (Trân Sa).

Tác giả cũng quan niệm một cách “không bình thường” rằng chỉ khi nào mất đi, người tình kia mới “vĩnh viễn thuộc về mình”. Nàng “cứ âm ỉ mãi trong lòng hình ảnh xưa. Điều ấy không có nghĩa tầm thường. Ở những người khác, kẻ đã chết trong cuộc sống thì chết hẳn rồi. Nhưng với nàng, kẻ đã chết trong cuộc sống vẫn sống mãi, đeo đẳng đến khổ sở...” (Trân Sa).

Vẽ lại chân dung nhân vật người tình bằng trái tim một nghệ sĩ tức là TTBG đã lãng mạn hóa người yêu dĩ vãng như một sự đánh bóng. Bản chất nồng nhiệt cùng với tâm lòng chung thủy đã khiến tác giả có thể quên được tất cả những thống khổ để lại bởi từng người tình đi qua đời cô.

Hai mươi ba năm đằng đẵng, thời gian không ngăn cho cái mốc sáu mươi năm của một đời người, sự trẻ trung của định mệnh đã trải dài những phiến muộn trên đời sống một người đàn bà mà Văn Chương, Âm Nhạc là huyết mạch, Tình Yêu là lẽ sống. Những vết thương ngỡ đã lành không ngờ vẫn thường xuyên tấy mủ. Với người sống, TTBG đã từng hết lòng chung thủy; cùng người chết, nàng cũng lại tận nghĩa tận tình.

Đi tìm thời gian đã mất trong kỷ niệm Trân Sa tức là TTBG cũng muốn tạ tội với một linh hồn lẽ ra phải được quyền chào đời 23 năm trước. Viết TRÂN SA, tác giả muốn phơi bày những tích tụ của một hoài vọng tâm huyết, một ước mơ với vợ của tuổi hoa niên đã từng được vui chôn tận đáy lòng riêng.

*

**

Trân Sa mang số mệnh của một hồn oan chết yểu, nhưng TTBG lại như đã chết đi trong một thứ định mệnh nghiệt ngã suốt 50 năm trời.

Giờ này, trong căn phòng những-người-trăm-năm-cũ, người đàn bà Định Mệnh đang làm công việc tính sổ đời mình. Tám tháng Dalat của Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập I như những hoang phí tuổi thanh xuân. Tám năm chồng vợ của Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập II là những hao hụt của một phần kiếp người không nhỏ.

Nợ người, TTBG đã trả hết, **nhưng nợ mình thì đến ngày nào nàng mới trả xong?** Giấc mơ Hà Nội cùng những chuyến giang hồ cuối đời mãi mãi sẽ chỉ là những giấc mơ không trọn. Ngày xưa, nàng đã bước những bước đi trên suốt những chuyến đi nối tiếp; giờ này, muốn đi chuyến đi lần cuối trong đời tới khung trời yêu thương của những mòn mỏi đợi chờ mà sao lại quá diệu vợi? Ước mộng thật bình thường nhưng rồi tiếng đàn đòi đoạn của cuộc tình mật đắng Dalat sẽ chẳng còn reo vui trên những chuyến đò xuôi ngược sông Hồng, và ý định rời bỏ căn phòng của những-người-trăm-năm-cũ để ngồi viết chuyện người xưa trong một thảo lư ở ấp Thái Hà, Hà Nội, chỉ còn là ước nguyện xa xôi.

Có bao giờ người đàn bà trong Tiếng Gõ Cửa Định Mệnh nghĩ rằng, **nợ người, nàng đã trả xong, nhưng nợ mình, nàng sẽ đem theo vào giấc ngủ cuối cùng không bao giờ thức dậy?**

Phạm Thái Chung,
Santa Ana, Cali. 23/3/2000, thứ Tư.

[]

